

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 19. grudnia 1896.

Treść: (№ 223 - 226.) 223. Ustawa o odpisywaniu podatku czynszowego i podatku pięcioprocentowego od czystej intraty czynszowej z powodu niemożności ściągnięcia czynszu. — 224. Ustawa o przekazywaniu gminie wiedeńskiej części dochodu z podatku konsumcyjnego w Wiedniu i z sumy dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa w temże mieście. — 225. Ustawa, którą pozwala się na pobór w roku 1897 kontyngentów rekrutkich potrzebnych do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej. — 226. Ustawa, zmieniająca §. 9 Porządku obiorczego dla Rady państwa z dnia 2. kwietnia 1873 a względnie z dnia 4. października 1882.

223.

Ustawa z dnia 24. października 1896,

o odpisywaniu podatku czynszowego i podatku pięcioprocentowego od czystej intraty czynszowej z powodu niemożności ściągnięcia czynszu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Gdyby ściągnięcie bądź całego czynszu, bądź części czynszu z budynku podatkowi czynszowemu lub podatkowi pięcioprocentowemu od czystej intraty podlegającego, było rzeczą niemożliwą, w takim razie na prośbę opodatowanego posiadacza budynku nastąpić ma odpisanie podatku czynszowego a względnie podatku pięcioprocentowego od czystej intraty czynszowej, w takiej kwocie, jaka z sumy podatku czynszowego wziętej na przepis przypada na kwotę czynszu nie dającą się ściągnąć.

§. 2.

Za niedającą się ściągnąć uważać należy w duchu ustawy niniejszej tę kwotę czynszu, która po upływie peryodu najmu, za który stała się płatną

(półroczna, kwartału, miesiąca), zalega jeszcze nie zapłacona i której nawet przez egzekucję sądową nie można było wydobyć.

Niemożność ściągnięcia uważa się za udowodnioną, jeżeli albo egzekucya sądowa odbyła się rzeczywiście bezskutecznie a względnie z niedostatecznym skutkiem, albo sąd, w zastosowaniu §. 4go ustawy z dnia 10. czerwca 1887, Dz. u. p. Nr. 74, uznał przeprowadzenie egzekucyi za niedopuszczalne.

Władza skarbowa krajowa może wyjątkowo zezwolić według swego uznania na odpisanie podatku także na podstawie innych środków dowodowych, jeżeli takowemi zostanie udowodnione w sposób niewątpliwy, że przeprowadzenie egzekucyi sądowej musiałoby być bezskuteczne z tego powodu, iż niema przedmiotów egzekucyi lub są tylko takie, których niedostateczność jest oczywista ze względu na ich małą wartość lub na prawa zastawu, służące już innym wierzycielom na tych przedmiotach, albo też ze względu na pretensye, jakie trzecie osoby roszczą sobie do tych przedmiotów.

§. 3.

Wylączają się od odpisania podatku te czynsze, które zapłacić miały osoby z posiadaczem domu aż do czwartego stopnia spokrewnione lub z nim spowinowacone, albo które zostawały w stosunku służbowym z posiadaczem domu.

§. 4.

Roszczenia do odpisania podatku dochodzie należą pod utratą tego prawa w ciągu sześciu miesięcy od upływu peryodu czynszowego, za który czynszu nie można było ściągnąć a to przez podanie do Władzy wymiaru podatku I. instancyi prośby wolnej od stępla z dołączeniem środków udowadniających niemożność ściągnięcia czynszu.

§. 5.

Posiadacz domu, otrzymawszy później zapłatę lub inne korzyści na rachunek zaległości czynszowej, co do której prosił o odpisanie podatku, obowiązany jest uwiadomić o tem w przeciągu dni czterestu po ich uzyskaniu Władzę wymiaru podatku I. instancyi.

Jeżeli podatek został już tymczasem odpisany, Władza wymiaru podatku I. instancyi wziąć ma znowu na przepis kwotę podatku, przypadającą od późniejszej zapłaty lub od wartości pieniężnej innej korzyści.

§. 6.

Zaniebdanie w przepisany terminie uwiadomienia w §. 5 oznaczonego, stanowi przestępstwo defraudacyi podatku i posiadacz domu, oprócz kwoty wziętej dodatkowo na przepis, zapłacić ma za karę całą sumę czynszu uchyloną od wzięcia podatku na przepis a zarazem podwójną aż do dziesięciokrotnej sumę przypadającego podatku.

Tym samym karom, niezawisłe od ukarania według okoliczności w myśl ustawy karnej powszechnej, podlega ten posiadacz domu, który na podstawie egzekucyi sądowej, tylko dla pozoru bezskutecznie przeprowadzonej, albo na podstawie innych fałszywych lub mamiących twierdzeń, wyłudził lub usiłuje wyłudzić odpisanie podatku.

§. 7.

Donosicielowi o defraudacyach w §. 6 oznaczonych należy się od sum lub korzyści o których doniósł, cała kwota czynszu od wzięcia podatku na przepis uchylona a przez posiadacza domu za karę zapłacona.

§. 8.

Od zarządzeń lub decyzji Władzy wymiaru podatku I. instancyi, wydanych na zasadzie ustawy niniejszej, można się odwoływać a do rekursów stosuje się ustawa z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

Rekursa takie rozstrzyga ostatecznie Władza skarbowa krajowa.

§. 9.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą o podatkach osobistych bezpośrednich.

§. 10.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Gödöllö, dnia 24. października 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

224.**Ustawa z dnia 4. listopada 1896,**

o przekazywaniu gminie wiedeńskiej części dochodu z podatku konsumcyjnego w Wiedniu i z sumy dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa w temże mieście.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Za każdy rok, w którym dochód z podatku konsumcyjnego i dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa w Wiedniu, na ustawie z dnia 10. maja 1890, Dz. u. p. Nr. 78 polegający, po strąceniu łączących się z nim restytucyj podatkowych, zwrotów wszelkiego rodzaju i wydatków zwyczajnych wynosić będzie więcej niż 7,700.000 zł., przekazywać się będzie z niego gminie stołecznej i rezydencyalnemu miastu Wiednia nadwyżkę aż do sumy 400.000 zł., gdyby zaś nadwyżka wynosiła więcej, jeszcze trzecią część onejże, jeżeli ustawodawstwo krajowe dolno-austryackie w terminie, który w ustawie o podatkach osobistych bezpośrednich jest wyznaczony, przyzna podatkowi osobistodochodowemu uwolnienie od wszelkich dodatków kompetencyi ustawodawstwa krajowego podlegających.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą o podatkach osobistych bezpośrednich.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 4. listopada 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

225.**Ustawa z dnia 4. grudnia 1896,**

którą pozwala się na pobór w roku 1897 kontyngentów rekruckich potrzebnych do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Pozwala się na dokonanie w roku 1897, pomiędzy zdatnymi do broni w klasach wieku ustawą powołanych, poboru kontyngentów rekruckich do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej, na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane, przypadających, a mianowicie:

59.211 ludzi do wojska i marynarki wojennej, tudzież

10.000 ludzi do Obrony krajowej, oprócz rekrutów, których Tyrol i Vorarlberg mają dla niej w myśl ustawy dostarczyć, jakoteż

rezerwy zasobowej.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, a wykonanie onejże poruczam Memu Ministrowi Obrony krajowej, który w tym względzie winien porozumieć się z Moim wspólnym Ministrem wojny.

Wiedeń, dnia 4. grudnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Welsersheimb r. w.

226.**Ustawa z dnia 5. grudnia 1896,**

zmieniająca §. 9 Porządku obiorczego dla Rady państwa z dnia 2. kwietnia 1873 a względnie z dnia 4. października 1882.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Ustęp piąty §. 9go zmienia się i tenże ma opiewać jak następuje:

W kuryi miast i gmin wiejskich uprawnieni są do obioru prócz tych, którzy stosownie do ustępu 3 niniejszego paragrafu to prawo posiadają, także ci członkowie gminy do obioru deputowanych lub wybierających uprawnieni, którzy podatków bezpośrednich rządowych płacić mają najmniej cztery złote na rok a czynią zadość innym warunkom prawa obioru do Rady państwa.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą o podatkach osobistych bezpośrednich.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. grudnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

